hopelooze bewondering voor Evelyn Forbes dan zoo duidelijk op zijn gezicht te lezen dat zelfs een scherpzinnige vreemde het na één uurtje in hun gezelschap geweest te zijn, al ontdekt had ?

„De dochters van millionnairs trouwen alleen maar met arme mannen in romans en op het tooneel," zei hij bitter. „In 't gewone leven, en in Engeland, trouwen ze met titels en goederen."

„Ik denk, dat Wong Li Fu je nog een handje zal moeten helpen," was 't geheimzinnige antwoord, en onmiddellijk daarna begon Handyside luchtig een ander onderwerp van gesprek.

Aan Scotland Yard vroegen zij naar Furneaux, en hoorden, dat hij zich niet aan het hoofdkwartier gemeld had sinds vroeg in den middag. Theydon werd toen bij een anderen vertegenwoordiger van de politie toegelaten en gaf hem het getypte briefje ; de detective beloofde, dat de inhoud zonder uitstel naar Croydon getelefoneerd zou worden.

Toen het tweetal weer op het Embankment gekomen was, voelde Theydon zich doodmoe, en hij had veel zin om zijn metgezel daar te verlaten. Maar Handyside gaf een goede verklaring van zijn moeheid.

„Hoor eens," riep hij uit. „Ik weet niet hoe jij vandaag gegeten hebt, maar ik zou niet minder hebben kunnen eten sinds 't ontbijt, als Wong Li Fu met een pistool tegenover me gezeten had. Wat denk je van een flink maal ? Ga met me mee naar mijn hotel en ik zal vast een fijn soupertje bij den chef bestellen, voordat wij ons een beetje gaan opfrisschen."

„Lieve deugd, nou weet ik wat me`scheelt," was 't verbaasde antwoord. „Ik heb voor mijn lunch en voor 't middagmaal niets gehad dan een kopje thee in Eastbourne."

„Ik zal wel zoowat vijftien jaar ouder zijn dan jij, en dus wist ik den heelen tijd al wat er aan de hand was. Die menschen in Fortescue Square hadden zooveel te vertellen, dat ze er geen oogenblik aan gedacht hebben ons wat aan te bieden. Ga maar mee. 't Is maar één stapje."

„Heel graag. Ik ben je ook nog wat geld schuldig, wat ik bijna vergeten had."

„Waarvoor ?"

„Voor de spoorkaartjes, en taxi's en de motorfiets, om mee te beginnen."

„Neen, hoor," zei de Amerikaan beslist. „Ik heb den goedkoopsten prettigen dag gehad, waar ik ooit van gedroomd had. Eigenlijk ben ik jou nog een pond schuldig. Wat die halve retour-kaartjes van Eastbourne betreft, ik zou ze voor geen dollar willen verkoopen. Als ik weer thuis ben, Park Avenue, N°. 21.097, Chicago, laat ik die stukjes karton in een lijstje zetten, en als een speciale vriend de reden ervan vraagt, zal ik die hem vertellen, natuurlijk zonder namen te noemen, en als hij dan weggaat, zal hij denken, dat George T. Handyside de grootste leugenaar in den staat Illinois is, wat veel zegt."

„Wat ik maar niet kan begrijpen," antwoordde Theydon, „is hoe je onthouden kunt waar je woont. Je moet een merkwaardig geheugen voor cijfers hebben."

Ze aten lekker en dronken tamelijk veel wijn, en daarna liep Theydon naar de Innesmore Mansions, aan weinig anders op de wereld denkend, dan aan het oogenblik, waarop hij Evelyn Forbes in zijn armen had gehouden, haast in een omhelzing en hij 't bijna, zoo niet geheel, gewaagd had, haar te kussen.

Toen hij de Innesmore Mansions echter naderde, kon hij weer verstandig nadenken. Een van de merkwaardigste feiten van een reeks merkwaardige misdaden was dat de Jonge Mandsjou's alle hulpbronnen der beschaving tot hun beschikking schenen te hebben. Een paar dagen geleden zou hij 't niet gedurfd hebben om in een van zijn verhalen, een vereeniging te beschrijven alleen uit Chineezen samengesteld, die gebruik maakte van automobielen, boodschaploopers, telefoon en telegraaf, om niet te zeggen van de advertentie-kolommen van de dagbladen. Het was afschuwelijk om te bedenken dat een aantal Oosterlingen, wier namen bekend waren, hoe zij zich ook vermomden, 't waagden, de politie van Groot-Brittannië te tarten, om hun wraak te koelen op meer verlichte landgenooten, die hun vaderland wenschten te redden uit de klauwen van een marionetkeizer.

Maar Theydon was thans eenige dagen ouder en een boel wijzer. Hij wist, dat wat hem eerst onwaarschijnlijk toegeschenen had, nu waarheid was gebleken ; dat Chineesch fanatisme, tijgerachtig in slimheid en koelbloedigheid, niet alleen de voorschriften van de wet tot spot maakte, maar ook die knappe mannen, wier plicht het was die wet te doen eerbiedigen. Hij moest dus ook voor zijn eigen veiligheid zorgen, en er kwam geen voertuig of voetganger in de buurt, terwijl hij door de rustige straten bij de Innesmore Mansions liep, of hij schonk er al zijn aandacht aan.

Toevallig was dat gedeelte van Londen erg verlaten. De eerste stroom van menschen, die uit de schouwburgen naar huis gingen, was voorbij, de latere, van menschen, die in de restaurants aan 't soupeeren waren, moest nog komen. Behalve de figuur van een politieagent, die zich langzaam voortbewoog, was er geen teeken van leven aan den geheelen voorkant van het huis te bekennen.

Toch kwam er een gevoel van verlichting over hem, toen hij den sleutel in het slot van No. 18 omdraaide, en het gekras van een stoel op den keukenvloer hoorde, toen Bates opstond om hem tegemoet te komen.

„Hallo, Bates !" riep hij vermoeid uit, „hier ben ik weer, zooals je ziet ! Is er iets nieuws of bijzonders gebeurd, terwijl ik uit was ?"

„Mevrouw Paxton — —" begon de knecht, maar hij hield op toen zijn meester plotseling iets uitriep. Theydon had Juffrouw Beale en zijn zuster totaal vergeten.

„Ja," zei hij. „'t Spijt me dat ik je in de rede ben gevallen. Wat is er met Mevrouw Paxton ?"

„Ik heb haar gesproken, mijnheer, zooals U mij opgedragen hadt, en zij heeft beloofd Juffrouw Beale te gaan opzoeken. Zij is zoowat een uur geleden hier geweest — —"

„Wie ? Mijn zuster ?"

„Ja, mijnheer. Zij was erg verlangend U te spreken. Van wat ik er uit wijs kon worden, geloof ik dat de twee dames de hoofden bij elkaar gestoken hadden, en 't er over eens waren, dat de Chineesche kwestie er leelijk uitzag, en dat U er maar liever buiten moest blijven."

„Wat voor een Chineesche kwestie, Bates ?"

„Wel, mijnheer, Juffrouw Beale heeft 't idee dat Mevrouw Lester door een Chinees vermoord is, en een van de agenten, die hier in de buurt dienst heeft, heeft me eenigen tijd geleden verteld, dat hij niet minder dan drie Chineezen hier zag rondsluipen, verleden Maandag, tegen 't vallen van den avond."

Theydon haalde diep adem. Als er een praatje in omloop was over „Chineezen" in verband met den moord op No. 17, zouden de couranten er spoedig achter komen. De arrestatie van Len Shi door Furneaux zou vermeld worden. Mogelijk zou de een of andere correspondent in Eastbourne van de ontvoeringsplannen gehoord hebben en het Oostersche voorkomen van den voornaamsten persoon in het drama beschrijven. In die beschrijving zou de naam van Mevrouw Forbes „doorschemeren", en door dit alles samen te vatten zouden de Londensche journalisten, met hun oogen als lynxen, een groot gedeelte van de waarheid uitvisschen.

„Dames praten dikwijls onzin over zulke dingen," zei hij scherp. „Waarom zou een Chinees Mevrouw Lester als slachtoffer kiezen ? Ik vind dat we het onderzoek maar rustig aan de politie moesten overlaten. Heb je de avondbladen al gezien ? Ik zou wel om een „sixpence" met je willen wedden dat er bij het onderzoek geen woord over Chineezen gerept is."

„Neen, Mijnheer, dat is waar. Maar Mevrouw Paxton heeft gevraagd, of U haar even wilde opbellen."

„Waarom ?"

„Zij wilde weten, of U veilig thuis was gekomen."

Theydon lachte.

„Hoe kan ik dat nu doen ?" riep hij uit. „Zij is niet aangesloten."

„Mevrouw heeft een nummer achtergelaten. Als U daar opbelt, wordt de boodschap haar overgebracht."

Theydon schudde zijn hoofd, maar gehoorzaamde. Een stem aan het andere eind van den telefoondraad antwoordde.

„Wilt U zoo goed zijn aan Mevrouw Paxton te zeggen, dat ik vanmiddag met een Amerikaanschen vriend naar Eastbourne geweest ben, en pas laat in den avond teruggekomen ben ?" zei hij.

„Met wien spreek ik ?"

„Met Theydon, Mevrouw Paxton's broer."

„O, ik heb een boodschap voor U. Juffrouw Beale logeert vannacht bij Mevrouw Paxton. Er was een Chinees in haar hotel, en dat vond zij vervelend."

Theydon beheerschte zich genoeg om te bedanken. Hij had er behoefte aan iets ruws te zeggen.

„God !" mompelde hij, toen hij afgebeld had, „die vrouwen droomen nog van Chineezen." — „Hoor eens, Bates," voegde hij er met nadruk aan toe, „ik hoop dat jij niet naar zulk een onzin zult luisteren. Jij hebt toch zeker geen Chineezen gezien ?"

„Neen, mijnheer."

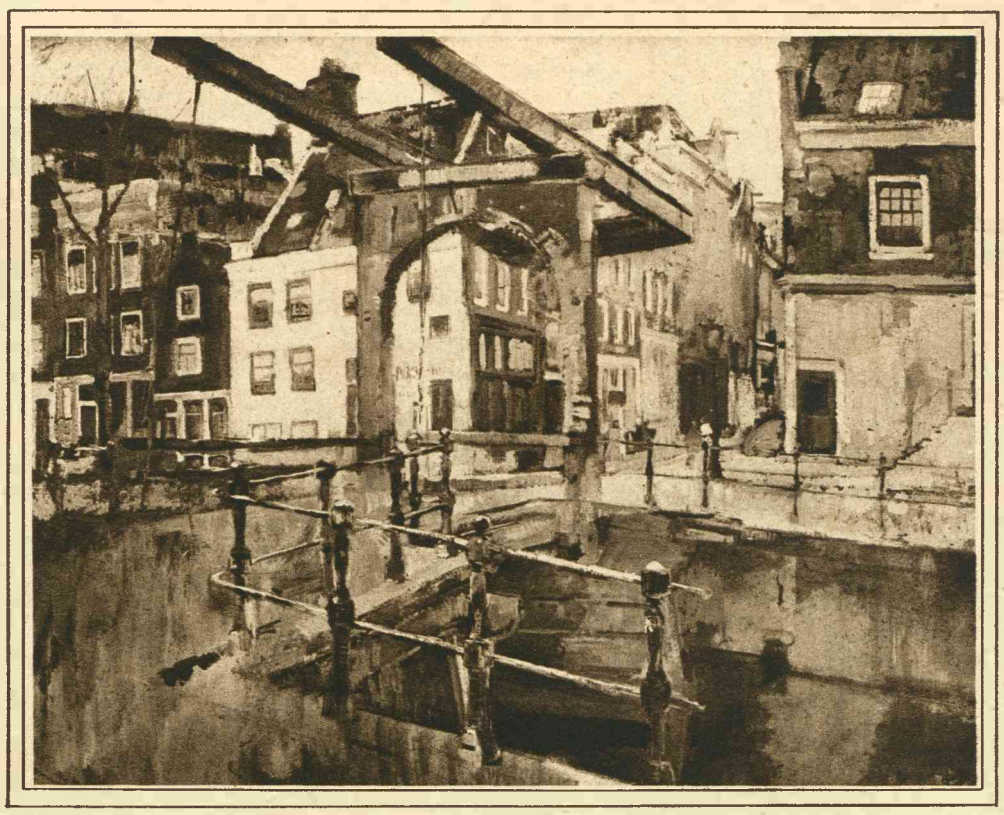
„Als je er soms een ziet, zeg 't me dan, en ik zal wel gauw uit hem krijgen, wat hij van plan is."

„Ja, mijnheer." (Wordt vervolgd).

TENTOONSTELLING VAN BELGISCHE KUNST IN DEN ROTTERDAMSCHEN KUNSTKRING.

De belangstelling voor deze tentoonstelling blijkt bijzonder groot te zijn. Er is dan ook een collectie fraai werk bijeengebracht, vol kleur en leven, vol Vlaamsche levensweelde en Waalsche warmte. Prachtig van actie en van licht is b.v. het kindje aan de waschtafel van Fr. v. Holder. Stemmig en atmosferisch is de Ochtend aan de Maas van R. Wijtsman. Van een huivering-gevende somberte zijn de groote etsen van De Bruyckere: zijn symbolische „Weer klepte de dood over Vlaanderenland" en zijn „Tranchée". Ook de Hollandsche schoonheid heeft de Belgen geïnspireerd. Opsomer werd getroffen door een brok Amsterdam. Em. Vierin heeft een licht-tintelend landschap en een sombere „Grijze Herfstdag". Zoo zouden we kunnen doorgaan... Memoreeren we nog den stoeren bronzen kop van Gezelle door Lagae en de „Lachende vrouw" van Samuel. In ons kort bestek moeten we hiermee wel volstaan. — Hierboven: J. Lagae, Guido Gezelle (in brons).

Is. Opsomer. „Amsterdam".

Chr. Samuel. Lachende vrouw (marmer).